

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὔλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τέσσερα φορὰς τὴν ἑβδομάς καὶ τυπώνεται σὲ 7—8 χιλιάδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο. Ἡ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάς δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ἔξω τῆς Ἑλλάς 12. Κάνενας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητὴς, ἂν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρῶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνώστη- ποιήσει πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορὰ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΓΕΡΟ

Μὰς ἔφυγες καὶ σὺ καὶ μὰς ἄφησες ὄρφανούς

Ὅταν ζοῦσες εἶδες τὴν ἐλεεινότητά μας.

Σὲ ποτήσαμε φαρμάκια πολλὰ.

Συχώρα μας.

Ἦσωνα τόσο ἀγαθός.

Ἄλλὰ γι' αὐτὴ ἴσα ἴσα τὴν ἀγαθότητά σου θελήσαμε νὰ σὲ σταυρώσωμε.

Ἄν οἱ ἀρχαῖοι πότησαν φαρμάκι στὸν Σωκράτημας, γιὰ τὴν καὶ μεῖς νὰ μὴ σὲ σκοτώσωμε, ὅπως καὶ σὲ σκοτώσωμε μετὰ τῆς κατηγορίας καὶ συκοφαντίας;

Δὲν καυχόμαστε ὅτι εἴμαστε γνήσιοι ἀπόγονοι ἐκείνων;

Τώρα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ποῦ μὰς ἀνάστησες θελήσαμε νὰ σὲ κατηγορήσωμε ὡς προδότη, ὡς κλέφτη ὡς ἀχρεῖον.

Ὅπως ἔφαγε τὸν γέρο Βούλγαρη τὸ κατηγορητήριο, ἔτσι καὶ σὲ ἔφαγε ἡ μαύρη γλῶσσα τοῦ Τρικούπη.

Τὸ δηλητήριο ποῦ σὲ στάλαξε στὸ στήθος ἡ βουλή, αὐτὸ σὲ σάπισε τὸ αἷμα καὶ μὰς ἔφυγες.

Καὶ τώρα ΓΕΡΟ ποῦ μὰς ἄφησες ὄρφανούς τί θὰ γίνωμε;

Σὲ θέλαμε ἀκόμη πατέρα, σὲ θέλαμε νὰ μὰς γαλουχήσης ἀκόμα λίγο.

Σὲ θέλαμε, γιὰ τὴν φεύγοντας δὲν μὰς ἄφησες κανένα κηδεμόνα, κανένα προστάτα, κανένα φίλο τοῦ Λαοῦ.

Δὲν χύσαμε ποτὲ τόσα δάμνα γιὰ τὸν θάνατο τῶν ἄλλων πολιτικῶν, ὅσα γιὰ σὲ γιὰ τὸν μόνον ἐσένα εἴχαμε ὅταν μὰς ἔφυγαν οἱ ἄλλοι.

Τὸν Ζαίμη τὸν φάγαμε, γιὰ τὴν μεθυσία του μὰς ἔσωσε, μετὰ τὴν ὑπογραφή τοῦ Πρωτοκόλου τοῦ Χοβάτ.

Τὸν τίμιο Βούλγαρη τὸν φάγαμε, γιὰ τὴν ἦτανε τίμιος, τὸν φάγαμε μετὰ τὴν Σημωνιακά.

Τὸν Δεληγιώρη τὸν φάγαμε, τὸν σκάσαμε, μετὰ τὴν γλωσσὴν σοφαιά μας.

Εἶδε τὴν ἐλεεινότητά μας κ' ἐκεῖνος κ' ἔσκασε.

Τώρα μὰς ἐμεινες μόνον σὺ.

Καὶ σὲ ξεμπερδέψαμε καὶ σὲ.

Γέρο.

Ἐκεῖ ἀπάνω ποῦ ἀνέβηκες θὰ δῆς τὸν Κανάρη, τὸ Γέρο

Ἄν σὲ ρωτήσῃ οἱ ναυτικοὶ μας μετὰ πόσα μπουρλέτα ἔκαψαν τὴν ἀράδα τοῦ Τοπάλ, μὴ τοῦ πῆς, ὅτι τὰ καρὰδια μας σήμερα τὰ μεταβάλαμε σὲ σάλαις χοροῦ.

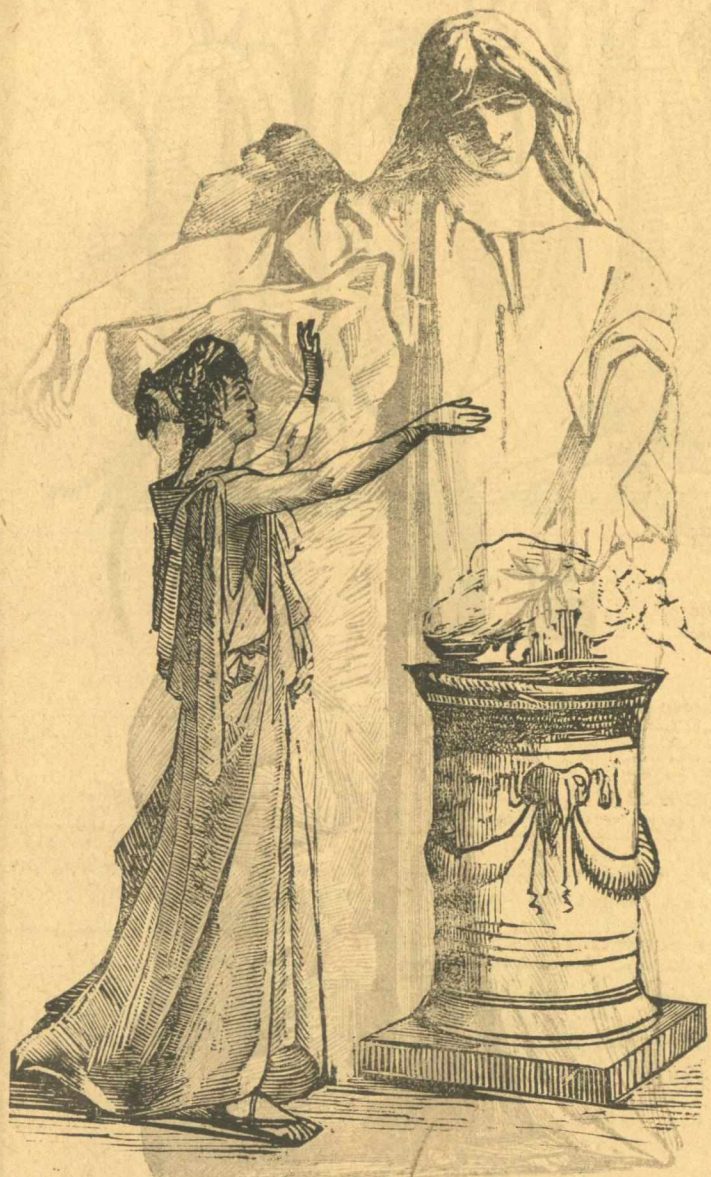
Ἄν σὲ ρωτήσῃ ὁ Μιαούλης πόσαις μπαταρίαις κανόνια ρίξαμε ἐναντίον τῆς τούρκικης ἀρακάδας, μὴ τοῦ πῆς, ὅτι σήμερα ζοδεύομε τὸ μπαρουτὶ κανονιαρίζοντες τὸν ἀέρα.

Ἄν σὲ ρωτήσῃ ὁ Μάρκο Μπότσαρης, σὲ πόσαις μάχαις νίκησαν τοὺς Τούρκους οἱ σημερινοὶ στρατηγοὶ μας, μὴ τοῦ πῆς, ὅτι πῆραν τὰ γαλόνια καὶ τὰ ἔχουν πλάκα, διότι ἐσκώτωσαν τέγματα μυίγαις μέσα στὰ καφενεῖα.

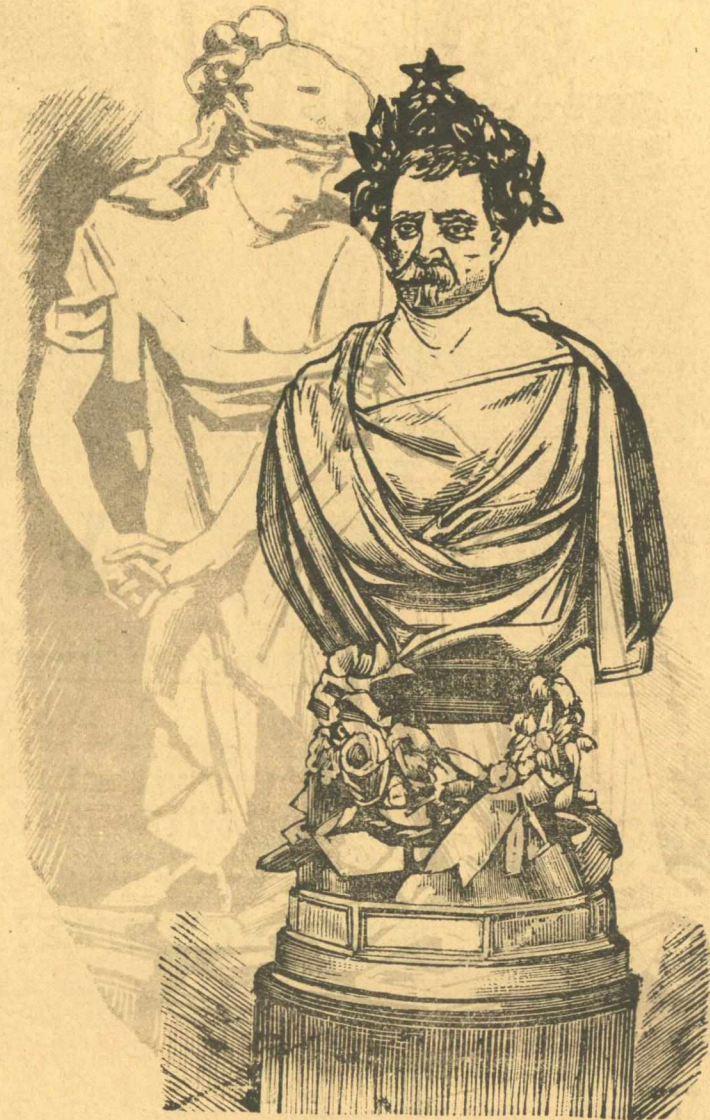
Ἄν σὲ ρωτήσῃ ὁ Καραϊσκος ποῦ τσακίσαμε τὸν ἐχθρὸν, καὶ πήραμε τὴν Θεσσαλία, μὴ τοῦ πῆς, ὅτι, ὅταν πήραμε αὐτὴ δὲν τολμήσαμε νὰ ριζώμε οὔτε ἓνα κανόνι, οὔτε νὰ σηκώσωμε τὴν παντιέρα τὴν ἐθνικὴ ψηλά, γιὰ τὴν ἡ Εὐρώπη ἔτσι θέλησε, καὶ μεῖς δὲν εἴχαμε τὴν τόλμη νὰ τῆς ποῦμε.

Ὅχι, ἡ ἡ σημαία μας ἀπάνω, τὸ σύμβουλο τῆς ἐλευθερίας μας, ἡ ἡμεῖς κάτω.

Ἄν σὲ ρωτήσῃ ὁ Κοραῖς μας, ἂν φυλάξαμε τὰ ἦθημα μας, κατὰ τὴν συμβουλὴ ποῦ μὰς ἔδωκε, σὲν κόρη ὀφθαλμοῦ, μὴ τοῦ πῆς ὅτι καταντήσαμε ἐξώλης καὶ προώλης καὶ ἀχρεῖ- τεροὶ ἀπὸ τοὺς πλέον διαφθαρημένους εὐρωπαίους.

Ἡ Θεσσαλία

Ὁ Γέρος ὁ Ἀθάνατος καὶ μετὰ θάνατον

Ἡπειρος

Ἡ Μάνα τοῦ Γέρου, ἡ Ἑλλάδα.

Ἄν σε ρωτήσῃ ὁ Ἀσώπιος, ὁ Βάμβας, ὁ Οἰκονόμου καὶ οἱ ἄλλοι σοφοὶ μας πῶς προκόψομε στὰ γράμματα; μὴ τοὺς πῆς, ὅτι ἀπὸ τὰ πολλὰ γράμματα καταντήσαμε ὅλοι ἀγράμματοι, ὅλοι σοφοὶ χωρὶς νὰ ξέρομε τίποτα.

Ἄν σε ρωτήσουν ὁ Πατριάρχης μας Γρηγόριος κατὰ πόσο πρόκοψε τὸ ἱερατεῖό μας, μὴ τοῦ πῆς, ὅτι ὅλοι οἱ παπάδες μας κατάντησαν φαῦλοι καὶ ἀχρεῖοι καὶ ὅτι τὸ Μητροπολίτη τὸν ἔχομε γιὰ τὸν τύπο.

Ἄν σε ρωτήσῃ οἱ προύχοντες τοῦ Μωριά, τῆς Ὑδρας, τῶν Ψαρρῶν καὶ τῶν Σπετσῶν, πόσαις φιλιάδες τάλλαρα προσέφεραν σήμερα κ' νοικοκυρεῖν γιὰ τὴν πατριδα, μὴ τοῦ πῆς, ὅτι σήμερα οἱ χρυσογέδοροι γδύνουν τὴν πατριδα.

Ἄν σε ρωτήσῃ ὁ Βύρωνας, ὁ Γενεράλ Γζώρτζ, πῶς προώδεψε ὁ στρατός μας, μὴ τοῦ πῆς, ὅτι ὁ στρατός μας κατάντησε σωρὸς μπασιμπουζούκιδων.

Γέρο.

Ἐκεῖ ἀπάνω θὰ βρῆς καὶ τὸν Ὀθωνά μας.

Τί θὰ τοῦ πῆς αὐτουνοῦ, ὅταν σε ρωτήσῃ πῶς πᾶει ἡ Μεγάλη ἰδέα του;

Τί θὰ τοῦ πῆς Γέρο, αἱ, τί θὰ τοῦ πῆς;

Θὰ τοῦ πῆς ὅτι ἡ Μεγάλη ἰδέα του δὲν ὑπάρχει πλέον;

Ὅχι, γέρο, νὰ μὴ τοῦ πῆς, γιατί θὰ τὸν πεθάνῃς δυὸ φοραίς.

Μὴ τοῦ πῆς, ὅτι τὴ φουσανέλλῃ του, θέλουν νὰ τὴ βγάλουν καὶ ἀπὸ τοὺς Εὐζώνας.

Καὶ στὴν Ἀμαλία μας τί θὰ πῆς, τὴν φίλόκαλο βασιλισσά μας, ὅταν σε ρωτήσῃ κατὰ πόσο ἐστολίστηκε ἡ Ἀθήνα μὲ βασιλικὰ ἐξόδα;

Μὴ τοῦ πῆς, Γέρο, ὅτι, ἄδικαια ἐκάνανε κεινοὶ καταστράφηκε σήμερα, μὴ τῆς πῆς, ὅτι τὸ βασιλικό της περιβόλι, τὸ ὅποιο ὠνόμαζε μικρὴ τῆς βασιλεία, κατάντησε σήμερα νὰ γίνη ρουμάνι.

Ἄν σε ρωτήσουν, Γέρο, καὶ οἱ δυὸ ἀν' βοήθῃ σήμερα ἡ αὐλή μὲ βοηθήματα τῆ φτωχολογιά, μὴ τοῦ πῆς, ὅτι τὴ φτωχολογιά τὴ διέχουν ἀπὸ τὴν αὐλή τοῦ πικρατιοῦ, μὲ τὸ κοντακίω πάταξον.

Ἐκεῖ ἀπάνω θὰ δῆς καὶ τὸν Κολέτη μας.

Τί θὰ τοῦ πῆς αὐτουνοῦ, ἂν σε ρωτήσῃ γιὰ τοὺς σημερινούς πολιτικούς μας πῶς πολιτεύονται;

Θὰ τοῦ πῆς, ὅτι ὅταν ἐφυγε, σὺ ἄρησες τὴν Ἑλλάς χωρὶς πολιτικό;

Ὅχι, Γέρο, νὰ μὴ τοῦ πῆς, γιατί θὰ τὸν ἀνάγῃς νὰ κλάψῃ.

Μὴ πῆς στὸ Βρατσάνο, ὅτι σήμερα δὲν ὑπάρχει ἀστυνομία στὴν Ἀθήνα, οὔτε πῶς ἡ γυναῖκά του ψωμοζητᾷ.

Στὸν Μάγιορ ποῦ μᾶς ἔκαγε τοὺς νόμους τοῦ βασιλείου, μὴ τοῦ πῆς, ὅτι ὅλοι οἱ νόμοι του κατεστράφησαν καὶ ὅτι πέντε χιλιάδες δικηγορίδια καταδιφθεύουν τὸ Λαὸ τῆς Ἑλλάδος του.

Καὶ ἂν σε ρωτήσουν ὁ Σίνας, ὁ Ζάππας, ὁ Ζωσιμάς, οἱ Καπλάνηδες, ὁ Βαρβάκης ὁ... καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι τῆς πατριδας πῶς πᾶν τὰ καταστήματα ποῦ ἔχτισαν γιὰ τὴν πατριδα, μὴ τοῦ πῆς, ὅτι τὰ ἔχτισαν γιὰ τὰ μάτια, καὶ ὅτι τὸ Βαρβάκειο δὲν ἔχτελει τὸ σκοπὸ του, ὅτι τὸ Ζάππειο ἔγινε γιὰ νὰ τρῶν παπάδες, ὅτι τὸ Πολυτεχνεῖο εἶνε πολυμαθεῖο, ὅτι ἡ Ἀκαδημία ἔγινε γιὰ νὰ φαναζοῦν μονάχῃ ἢ κοκουβάγιας ποῦ εἶνε στὰ κεραμηῖδα τῆς.

Ὅταν σε ρωτήσουν οἱ ποιητὰι Σοῦτζοι κατὰ πόσο προώδεψε ἡ ποίησι ἡ σατυρική στὴν πατριδα τους, μὴ τοῦ πῆς, Γέρο, ὅτι δὲν ἔχομε σήμερα κἀνένα σατυρικό στὴν Ἑλλάδα, καὶ ὅτι τὴν ἀνδρική σάτυρά τους τὴν πῆραν κἀτι μωρέλια καὶ σαλικρίζουν καὶ ἀναμασοῦν ἀηδιίαις.

Μόνον στὸ Θεὸ μας πῆς, ὅτι ἐνὸς ὑπάρχει Θεὸς γιὰ οὐλο τὸ κόσμον, μόνον γιὰ τὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχει Θεός.

Πῆς του, ὅτι γέραςε, καὶ δὲν ξέρει πλέον τί κάνει, γιατί βασιλεύει τώρα χρόνια ὡς Θεὸς χωρὶς νὰ κἀνῃ κἀνένα καλὸ στὴν Ἑλλάδα του, καὶ ὅτι θὰ τὸν ξεθρονίσωμε ἀπὸ Θεὸ καὶ θὰ θρονιάσωμε τὸ διάδοχό του.

Στὸ Κωνσταντίνο τὸν Παλαιολόγο, πῆς, ὅτι δὲν ὑπάρχουν σήμερα βασιλεῖδες στὴν Ἑλλάδα, ριψοκινδυνεύοντες τὴ ζωὴ τους ὑπὲρ τοῦ Λαοῦ των με τὸ σπαθὶ στὸ χεῖρ, τὰ ἴδια πῆς καὶ στὸ Κόδρο τὸν πρῶτο βασιλέα τῆς Ἀθήνας, ποῦ σκοτώθηκε γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Λαοῦ του.

Γέρο!

Μὴ πῆς στὸν Γκούρα, ὅτι τὴ γυναῖκά του τὴ θάψαμε πεθαμένη στὴ ψάθα.

Μὴ πῆς στοὺς ἀγωνιστὰς ποῦ μᾶς ἐλευθέρωσαν, ὅτι τοὺς συναγωνιστὰς τους τοὺς ἀφίνομε καὶ ψωποῦν τῆς πείνας καὶ ὅτι τοὺς δίνομε δέκα δραχμαῖς τὸ μῆνα, γιὰ νὰ ζοῦν σὰ σκυλιά.

Στὸ Γερμανὸ ποῦ πρωτοῦψωσε τὴ σημαία τῆς ἐλευθερίας, πῆς του, ὅτι τὴν ἐθνική ἐκείνη παντιέρα τῆς ἐλευθερίας, τὴν κρεμοῦνε σήμερα στὰ μπαλκόνια καὶ ὄζω ἀπὸ τὰ ταβερνία.

Γέρο!

Πῆς στῆς γυναῖκες ἐκείναις ποῦ ἀνάθρεψαν τὰ λιοντάρια τῆς

επανάστασις, ὅτι ἡ σημεριναὶς γυναῖκες, ἀντὶς γιὰ λιοντά-
ρια, γενοῦν μπαστάρδους.

Στὴ Μπουμπουλίνα δὲ πὲς ἰδιαιτέρα καὶ κρυφά, ἀντὶς γιὰ
τρομπόνι ποῦ κρατοῦσε ἐκείνη, κρατοῦν κέρατα.

Μὴ πῆς, **Γέρο**, στὸ Καποδίστρια, ὅτι ἀντὶς νὰ φτειά-
σωμε τὸ ἀγκλίμα τοῦ φτειάνομε τοῦ Γλάδσπανα, γιὰ τὴν
ἀπελπιστή, ἂν ἀκούσῃ, ὅτι οἱ Ἕλληγές τοῦ φτειάνοῦ ἀγάλλ-
ματα γιὰ κολακεία στοὺς ξένους, ξεχνώντας τοὺς δικούς των
εὐεργέταις.

Γέρο.

Καὶ ἓνα ἀκόμα ἓνα μὴ ξεχάσῃς.

Στὸ Σκαρβέλη, Μωραϊτίνη καὶ Λεοτσάκο, πὲς, ὅτι ὁ στρα-
τός μας σήμερα, γιὰ τιμὴ τους βαζοῦν τὰ ὀνόματά τους
στὰ σκυλιά.

Ἄν σὲ ρωτήσῃ ὁ Τζαβέλας, ὁ Φωταμάρας, ὁ Κατζαντώ-
νης καὶ οἱ ἄλλοι ἀρματοῦλοι καὶ κλέφτες, πόσοι ἀρματοῦλοι
ὑπάρχουν στὰ βουνὰ τῆς Ἑλλάδος πολεμοῦντες γιὰ τὴν ἐλευ-
θερία τῆς πατρίδας, μὴ τοὺς πῆς, ὅτι ὑπάρχουν μόνο κα-
τσιοκλέφταις καὶ φυγόδικοι στοὺς λόγκους καὶ τὰ βουνὰ,
ὡς διάδοχοί τους.

Στὸ προδότη, Θανάση Βάγια, πὲς ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι
προδόταις στὴν Ἑλλάδα, οἱ ἐποιοὶ σκοτώνουν τοὺς ἡμοσθεῖς
τους, μὴ πῆς δὲ, ὅτι αὐτοὶ ὀνομαζονται πατέρες τοῦ Ἔθνους,
ἢ βουλευταί.

Καὶ πάλι, ἂν σὲ ρωτήσῃ ὁ Ὄθων πόσα μιλλιούνια ὑπάρ-
χουν τεπόζητο στὸ ταμεῖο γιὰ τὴ μεγάλη ἰδέα, μὴ τοῦ πῆς,
ὅτι ὅσα ἄφησε ἐκείνος τὰ φάγαμε καὶ ὅτι βρισκούμαστε μὲ
πεντακόσια μιλλιούνια χρέες, γιὰ τὴν τὸν σκοτώσῃς καὶ
τρίτη φορὰ.

Γέρο.

Ὅταν παραδίνας τὴ ψυχὴ σου ὁ τελευταῖός σου λόγος ἦ-
τανε :

Ὁχ, μάνα!

Ποιὰ μάνα, φώναξες Γέρο;

Τὴ μάνα ποῦ σὲ γέννησε ἢ τὴ Πατρίδα;

Ὁχ, μάνα.

Ἄλλὰ ἡ μάνα, ἡ πατρίδα σου, Γέρο, σὲ κλαίει σήμερα, ἡ
μάνα σου, σ' ἔχασε, τέτοια μάνα ποῦ σὲ φαρμάκωσε, τί τῆς
ζητᾷς τὴν βοήθεια;

Ὁχ μάνα!

Μὴ τὴν ξεχάσῃς, Γέρο, αὐτὴ τὴ μάνα, γιὰ τὴν ὅσο κακιὰ κιὰ
ἂν ἦνε πάντα μάνα, εἶνε, αὐτὴ μᾶς βύζαζε, τὴ μάνα μας,
Γέρο, μὴ τὴν ξεχάσῃς.

Γονάτισε μπροστά, στὸ Θεὸ, καὶ πὲς του μὲ δάκρυα καὶ
παρακαλεστον νὰ γίνῃ Θεὸς καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Αὐτὰ δὲ τὰ λόγια νὰ τοῦ πῆς.

Θεέ!

Φώτισε τοὺς βουλευτάς τῆς Ἑλλάδας.

Δόσε φιλοπατρία στοὺς Ἕλληνας.

Δόσε εὐσπλαχνία στὸ Καλλιγᾶ.

Δόσε φιλανθρωπία στοὺς χρυσογάδρους, νὰ μὴ γδύνουν
τὸ Λαό.

Δόσε νοῦ στὸ Τρικούπη γιὰ νὰ μὴ χαντακώσῃ τὴν πα-
τρίδα.

Δόσε τιμιότητα στῆς γυναῖκες, καὶ,

Αἰωνία σου ἡ μνήμη.

Πῆγες Γέρο μὲ τοὺς ἄλλους,
καὶ ὄρφανούς μᾶς γκαταλείπεις,

κ' ἡ βουλὴ θε νὰ φωνάζῃ,

Ποῦσαι, Γέρο, μετὰ λύπης.

Ποῦ εἶσαι Κουμουνδοῦρε; Αἶ ποῦ εἶσαι; Δὲν ἀκούς πλέον;
Δὲν ζῆς;

Καλὰ. Πῆγαίνε, καὶ ἀφοῦ σὲ χώρισε ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸ Λαό-
σου, ὁ Θεὸς ἄς σώσῃ καὶ αὐτόν.

Μᾶς ἐφυγες, Γέρο, μὲ ἔννοιά σου καὶ λίγαι λίγαι καὶ σιγά-
σιγά θὰ ἐρθομε ὅλοι νὰ σὲ βροῦμε κεὶ ἀπάνω.

Ὡς ποῦ νὰ ἐρθομε, εὐχου γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας.

Ναί, Γέρο.

Πρωτότυπαις ἐπιγραφαῖς

ἐπιστολῶν γραμμάτων.

Α'.

πρὸς τον κυργηον ἀνάβαρχον Μνηκούλιν βαπώρων γηα νὰ τὸ
πάρῃ ο Ἄν. Τράκας ἀναύτη απ τη Γκούμι.

Β'.

Πέ ριάτα Μισ τηρ τζονιν φάβρικασίντα καζάντζη χάτζη
στζέρονά βισουλ σούλά τεριαλιέτων βισουλ πέλη.

σαμάτζοκλα.

Αὐτὴ ἡ ἐπιγραφή εἶνε γραμμένη μὲ ἑλληνικὰ γράμματα,
καταλάβατε σεὶ τίποτα; Ἐγὼ τίποτα, νὰ! νὰ σκάσω.

Γ'.

Πρὸς τον γη ρή ον νὰ ση παρ ζή νὰ κοροζη η μὴ-
σαλα ἀπο τη μακεδονίας μη τη γηανη δαρβονεγᾶ

Τώρα τρεχάτε γυρεύετε νὰ τὸν βρῆτε αὐτόν.

Ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ

τοῦτον, κόφτεται σουλες τῆς ἐπαρχίας τὸ στάλσιμο τοῦ
«Παληάνθρωπου», ἐν ὅσῃ δὲν στέλνουν τὸ παρὰ οἱ κύριοι
ἀνταποκριταίς μου. Ἐγὼ κοροῖδο δὲν εἶμαι.

Μοῦ γράφει

ἓνας τὰ ἐξῆς καὶ τὰ ἀποδέλοιπα :

«Γιὰ τὸ Ἀρσάκειο βλέπω νὰ γράφῃς πολλὰ καὶ διάφορα,
ἀλλὰ δὲν βλέπω νὰ γράφῃς καὶ γιὰ τὴν Μπουρνάρη καὶ τὸ
Σίμο».

«Ἐμαθα ὅτι ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Θέμιδος διὰ τοῦ ἱεροδι-
ακόνου του σοῦ ἔστειλε κάτι, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω. Οἱ
μασκαράδες, φτάνει ποῦ τοὺς ἔκανες τὴ χάρι, (μὲ τὸ ἀζημί-
στο ἐννοεῖται), ἀλλὰ καὶ τὸ λένε γιὰ νὰ σὲ ρεζίλεύουνε».

Σ' αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφει αὐτὸς ὁ κύριος δὲν ἔχω τίποτα
ἄλλο νὰ τοῦ ἀπαντήσω, παρὰ ὅτι μ' αὐταῖς τῆς συκοφαν-
ταῖς, ποῦ θέλουν νὰ μοῦ βγάνουν, ὅτι δωροδοκοῦμε, θὰ μὲ
καταντήσουν πράγματις νὰ γίνω μασκαράς, ἀφοῦ ἔτσι κι'
ἔτσι μοῦ λέν πῶς πένω παράδες.

Βρὲ ἀειντέστε στὸ διάλο, δικόλου κουλούκια ποῦ θελετε
μὲ τὸ ζόρι νὰ μὲ διαφθείρετε.

Δὲν ἐρχεται γιὰ δοκιμὴ νὰ μοῦ δώσῃ κανεὶς παράδες, νὰ
δοῦμε τοὺς πέρω ἢ τοὺς ἀφίνω; Ἄλλὰ κανένας μασκαράς
δὲν φάνηκε τόσο φιλότιμος, ὥστε νὰ μοῦ πῆ, νὰ, πάρε καὶ σὺ
δύο τρία πεντακοσάρικα καὶ βούλωσε τὸ στόμα σου.

Δὲν μὲ τρώτε μὲ τὰ λιμά, ὄχι.